

Sygn. akt: I C 416/13 upr.

Protokół

Na rozprawie dnia 14.01.2014r. od powoda nikt się nie stawił - powód i jego pełnomocnik o terminie powiadomieni prawidłowo. Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień - ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodnicząca ogłosiła wyrok zaoczny, pouczając o terminie i sposobie zaskarżenia.

Przewodniczący: Protokolant:

WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Dubińska - Francke
Protokolant:	Iwona Wyżłańska

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z **siedzibą (...)**

przeciwko D. M.

o zapłatę

Powództwo oddala.

Sygn. akt I C 416/13

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł powództwo przeciwko D. M., domagając się zapłaty kwoty 338,36 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 300 zł od dnia 26.09.2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 38,36 zł od dnia 20.09.2013r. do dnia zapłaty oraz domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie wskazał, że na podstawie umowy cesji przejął od firmy (...) (...) (...) S.A. w W. prawa do wierzytelności z tytułu wystawionych not obciążeniowych dotyczących niezwróconego przez abonenta sprzętu będącego własnością cedenta. Wywiódł, iż dochodzi od pozwanego zapłaty not obciążeniowych za sprzęt, który nie został zwrócony zgodnie z częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 28.09.2012r.

Postanowieniem z dnia 18.10.2013r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e 2204075/13 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Augustowie.

Pozwany D. M. nie zajął merytorycznego stanowiska w przedmiotowej sprawie, a skierowana do niego korespondencja sądowa jako nie podjęta w terminie została złożona do akt sądowych ze skutkiem doręczenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z przedłożonej przez powoda kserokopii umowy szczegółowej z dnia 28.09.2012r. zawartej pomiędzy (...) (...) S.A. w W. a (...) (...) (...) jako kupującym wynika, iż postanowieniami niniejszej umowy zostały objęte wierzytelności wskazane w liście wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do umowy –art. 1 ust. 1 umowy (dowód: kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności-k.17v.). W tym miejscu należy wskazać, iż z treści przedmiotowej umowy w żaden sposób nie wynika, jaką wierzytelność i z jakiego tytułu posiadał D. M. wobec (...) (...) S.A. w W..

Z częściowego wykazu wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 28.09.2012r., nie opatrzonego podpisami wynika, iż D. M. posiada zadłużenie w kwocie 300 zł na podstawie dokumentu oznaczonego jako (...) z dnia 10.09.2012r. z datą płatności 25.09.2012r. (dowód: kserokopia częściowego wykazu wierzytelności -k.15).

Należy skonstatować, iż powód nie przedstawił dokumentacji w postaci umowy łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, co nie pozwala na ustalenie ciężących na pozwanym zobowiązań, w jakim terminie, na jakich zasadach miał zwrócić posiadany sprzęt i jaki to był sprzęt, albowiem treść zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala na ustalenie jakim sprzętem dysponował pozwany oraz sankcji w przypadku nie dotrzymania warunków umowy, a tym samym czy pozwany spełnił wymogi określone umową, czy też nie uczynił tego.

Należy wskazać, że w myśl art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76 z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, z. 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113, wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662).

Art. 232 kpc określa, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie poglądem (por. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2008 r. sygn. I UK 223/07 Lex nr 442836), rozkład ciężaru dowodów (art. 6 k.c.) ma w postępowaniu cywilnym znaczenie wówczas, gdy istotne fakty nie zostaną udowodnione. Wówczas konsekwencje procesowe tego ponosi strona, na której dowód spoczywał.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał zasadności wytoczonego powództwa, albowiem nie przedstawił dowodów, potwierdzających dochodzone roszczenie, chociażby poprzez przedstawienie elementarnego dokumentu, jakim jest umowa łącząca pozwanego z pierwotnym wierzycielem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił w całości roszczenie powoda jako nieudowodnione.